

Pohled na mocnou židovskou lobby

Mark Weber

Po desetiletí porušuje Izrael zavedené zásady mezinárodního práva a pohrdá množstvím rezolucí OSN v rámci jeho okupací podmaněných území a opakované vojenské agrese.

Většina reakcí světa na politiku Izraele a zejména na jeho útlak Palestinců je odporná a trestuhodná. Tento mezinárodní konsens je odražen například od mnohých bezzubých rezolucí OSN odsuzujících Izrael, které byly schváleny převážnou většinou.

Jménem celého světa řekl generální tajemník OSN Kofi Annan: „Je nutností, aby Izrael ustoupil (z okupovaných Palestinských území). Nemyslím, že celý svět... se plete.“¹ Jedině političtí představitelé a média v USA stále horlivě podporují Izrael a jeho politiku. USA po desetiletí zajišťují Izraeli jako pomoc armádu, diplomatické a finanční zázemí, zahrnující více než 3 miliardy dolarů ročně.

Proč jsou Spojené státy jedinou zbývající baštou podpory pro Izrael?

Biskup Desmond Tutu z Jižní Afriky, kterému byla roku 1984 udělena Nobelova cena, upřímně určil důvod: „Izraelská vláda stojí na piedestalu USA a její kritika by okamžitě zavaněla antisemitismem. Lidé v této zemi mají strach říci cokoli proti, protože židovská lobby je silná – velmi silná.“²

Biskup Tutu vyslovil pravdu. Ačkoli Židé tvoří jen 3% americké populace, mají nesmírnou sílu a vliv – mnohem větší než kterékoli jiné etnikum nebo náboženská skupina.

Jak poukázal židovský autor a profesor politologie Benjamin Ginsberg:³

Od šedesátých let Židé získali významný vliv na americkou ekonomiku, vzdělávání, kulturní a politický život. Během osmdesátých let hráli hlavní roli v americkém finančnictví a inkasovali hlavní zisky z dekády obchodního slučování firem a fúzí. Dnes zhruba 2% populace tvoří Židé, téměř polovina miliardářů jsou Židé. Jsou výkonnými řediteli tří hlavních televizních stanic a čtvrtého největšího filmového studia, stejně jako vlastníci největšího národního novinového řetězce a nejvíce vlivného deníku „The New York Times“... Úloha a vliv Židů v americké politice je zřetelná.

Tvoří maximálně 3% národa a zahrnují 11% elity národa. Nicméně představují více než 25% elitních žurnalistů a vydavatelů, reprezentují více než 17% organizátorů dobrovolných organizací a organizací veřejného zájmu a více než 15% nejvyšších úředníků veřejné správy.

Bývalý ředitel pro národní zájmy Americké židovské obce (Director of National Affairs of the American Jewish Committee) Stephen Steinlight podobně zaznamenal „nepřiměřenou politickou sílu“ Židů, která je, ať chceme nebo nechceme, největší ze všech etnických nebo kulturních skupin v Americe. Trval na tvrzení, že „židovský ekonomický vliv a síla jsou neúměrně koncentrovány v hollywoodském, televizním a zpravodajském odvětví.“⁴

Dva známí židovští spisovatelé Seymour Lipset a Earl Raab na toto poukázali roku 1995 v jejich knize Židé a nový obraz Ameriky (Jews and the New American Scene).⁵

Během posledních tří desetiletí Židé (v USA) utvořili 50% vrcholné dvoustovky intelektuálů... 20% profesorů na předních univerzitách... 40% partnerů v prestižních advokátních kancelářích v New Yorku a Washingtonu... 59% režisérů, scénáristů a producentů padesátky nejvíce vulgárních a drsných filmů od roku 1965 do roku 1982 a 58% režisérů, scénáristů a producentů ve dvou nebo více seriálech vysílaných v hlavním vysílacím čase.

Izraelský deník Jerusalem Post zaregistroval vliv amerických Židů ve Washingtonu jako „krajně nepřiměřený k velikosti komunity židovských vůdců a amerického oficiálního uznání. Ale také nepřiměřený k množství peněz, které přispívají na volební kampaně.“ Jeden účastník vlivné konference prezidentů hlavní americké židovské obce „odhadl, že jen samotní Židé přispěli 50% do fondu pro volební kampaň tehdejšího prezidenta Billa Clintona v roce 1996.“⁶

„Nedává vcelku žádný smysl pokusit se popřít realitu židovské moci a vedoucí úlohy v kultuře,“ vyslovil známý židovský autor a filmový kritik Michael Medved. „Na kterémkoliv seznamu nejvíce vlivných výkonných producentů v každém významném filmovém studiu bude převažující část jmen rozpoznatelná na první pohled jako židovská.“⁷

Osobou, která se pečlivě zabývala studiem této problematiky, je Jonathan J. Goldberg, nyní editor vlivného týdeníku židovské komunity Forward. V jeho knize Jewish Power (Síla Židů) vydané roku 1996 napsal:⁸

V několika klíčových mediálních odděleních, třeba pozoruhodně v představenstvu hollywoodského studia, Židé dominují, to znamená, že tyto Židy ovládané záležitosti jsou trochu více než statistická poznámka...

Na konci dvacátého století je Hollywood stále odvětvím se zřetelným etnickým zabarvením. Prakticky všichni vedoucí pracovníci hlavních studií jsou Židé. Scénáristi, producenti a druhoradí režiséři jsou disproporčně tvořeni Židy – jedna nedávná studie ukázala, že jsou zastoupeni mezi 59% nejvýnosnějších filmů.

Spojený vliv v jednom z nejlukrativnějších a nejdůležitějších průmyslových odvětví v Americe poskytuje Židům z Hollywoodu velkou část politické moci. Jsou totiž hlavním zdrojem peněz pro Demokratickou politickou stranu.

V odrazu jejich role v amerických médiích jsou Židé automaticky zobrazováni jako charakterní, altruističtí, pravdomluvní, důvěryhodní, soucitní a hodní sympatií a podpory. Zatímco milióny Američanů ochotně přijímají tento stereotyp, ne každý je ohromený. „Velice mě rozčilují někteří Židé,“ poznamenal herec Marlon Brando během svého interview roku 1996. „Znají perfektně svoje schopnosti... Hollywood je ovládán Židy. Je jimi vlastněn a myslím, že by měli být více citliví, co se týče záležitostí lidí, kteří trpí.“⁹

Dobře zavedený faktor

Hrozivá síla „židovské lobby“ není novým fenoménem, ale je po dlouhou dobu důležitým faktorem v americkém životě.

Roku 1941 mluvil Charles Lindbergh o nebezpečí židovské moci v médiích a vládě. Plachý devětatřicátník, známý ve světě díky svému eposu z roku 1927 *New York to Paris flight, the first solo trans-Atlantic crossing (Let z New Yorku do Paříže, první transatlantický let)*, který byl adresován lidem v Des Moines v Iowě 11. září 1941. Týkal se nebezpečí americké účasti ve válce zúčastní v Evropě. Pokusil se vysvětlit, že třemi nejdůležitějšími skupinami, tlačícími Ameriku do války, jsou Britové, Židé a Rooseveltovo vedení.

K Židům poznamenal: „Největší nebezpečí pro tuto zemi leží v jejich ohromném vlastnictví a vlivu v našich filmech, tisku, rozhlasovém vysílání a v naší vládě.“ Lindbergh pokračoval:

...Z důvodů, které jsou pochopitelné z jejich pohledu a zároveň jsou nebezpečné pro nás, z důvodů, proč nejsou Američany, je jejich přáním zatáhnout nás do války. Nemůžeme je vinit z vzhlížení k tomu, čemu věří, že je jejich vlastním zájmem, ale musíme se také ohlížet po našich zájmech. Nesmíme dovolit přirozeným vášním a předsudkům jiných lidí zničit naši zemi.

Americký židovský odborník Alfred M. Lilienthal v roce 1978 napsal ve své podrobné studii *The Zionist Connection (Spojení sionistů)*:¹⁰

Jak budou sionisté vnuceni americkému lidu?... Je to židovské spojení, rodová solidarita mezi nimi a neuvěřitelné házení špíny na nežidy, které formuje tuto nevidanou sílu... Ve velkých metropolitních oblastech prostupuje důkladně židovsko-sionistické spojení zámožným finančnictvím, obchodem, zábavou a uměleckými kruhy.

Jako výsledek držení médií v židovských rukách uvedl Lilienthal svoji reportáž o izraelsko-palestinském konfliktu v americké televizi, novinách a časopisech neoblomně sympatizujících s Izraelem. Toto je zřejmé například v mystifikačním zobrazování palestinského „terorismu“. Lilienthal řekl: „Jednostranná reportáž o terorismu, v jejímž případě se nesmí poukazovat na pravdivé skutečnosti, byla zajištěna, protože nejučinnější složka židovského spojení je pravděpodobně ta, co ovládá média.“

Jednostranná historie holocaustu

Židy ovládaný kulturní a akademický život má dalekosáhlý dopad na to, jak Američané pohlíží na minulost. Nikde není zavedený židocentrický pohled na historii více zřejmý než v „holocaustové“ mediální kampani, která je zaměřena na osud Židů během druhé světové války.

Historik izraelského holocaustu a profesor na Hebrejské univerzitě v Jeruzalému Yehuda Bauer podotkl:¹¹

Ačkoliv uvedení autentického nebo neautentického tvrzení, v souladu s historickými fakty nebo jejich protiklady, s empatií a pochopením nebo kýčem, se holocaust stal předním symbolem naší kultury... Těžko uplyne měsíc bez jediného nového filmu, televizní show, nového dramatu, knihy, prózy nebo poezie pojednávajícím o tomto tématu se stále více rostoucím zájmem.

Utrpení nežidů nemá takový význam a nemá srovnatelnou pozornost. Židovským pronásledováním jsou zastíněny například desítky miliónů obětí na straně amerických spojenců v druhé světové válce, stalinistické Rusko, desítky miliónů obětí v Číně během režimu Mao Ce Tunga, 12 až 14 miliónů Němců, obětí náletů a explozí v letech 1944-1949, kde ztratily život 2 milióny lidí.

Pro zájmy Izraele jsou osudově důležitá dobře financovaná holocaustová média a „vzdělávací“ kampaň. Profesorka moderních židovských dějin na univerzitě Yale Paula Hyman konstatovala: „*Se zřetelem k Izraeli by měl holocaust zamezit politickou kritiku a potlačit debatu; posiluje to význam Židů jako věčně sužovaných lidí, kteří mohou spoléhat při svojí obraně jedině sami na sebe. Vyvolávání židovského utrpení rukama nacistů má často své místo jako racionální argument a je očekáváno přesvědčování popíračů legitimacy aktuální izraelské politiky.*“¹²

Norman Finkelstein, židovský vědec, který vyučoval politologii na City University of New York (Hunter College), říká ve své knize The Holocaust Industry (Holocaustový průmysl), že toto „odvolávání se na holocaust“ je „figl k delegitimizaci veškeré kritiky Židů.“¹³ „Propůjčení absolutní nevinnosti Židům chrání dogma holocaustu Izrael a americké Židy před legitimní kritikou... Organizované židovstvo využilo holocaust k odklonu kritiky Izraele a jeho vlastní morálně neomluvitelné politiky.“ Psal také o nestydatém vydírání Německa, Švýcarska a dalších zemí Izraelem k „vynucení miliard dolarů“. Finkelstein předpovídá, že se „holocaust stane největší loupeží v historii lidstva“.

Izraelský žurnalista Ari Shavit řekl, že Židé v Izraeli jednaní s Araby bez obav brutálně. „Věří s absolutní jistotou, že nyní s Bílým domem, Senátem a většinou amerických médií v jejich rukou nebudou mít životy ostatních takovou váhu, jako naše vlastní.“¹⁴

Admirál Thomas Moorer, oficiální předseda amerického výboru náčelníků štábů, hovořil rozhořčeně o židovsko-izraelské moci v USA:¹⁵

Nikdy jsem neviděl prezidenta – nezáleží, kdo to byl – aby se jim postavil (Izraeli). Je to šokující. Oni vždy dostanou to, co chtějí. Izraelci vždy vědí, co se děje. Kdyby Američané chápali, jak tito lidé ovládají vládu, povstali by do zbraně. Naši občané nepochybně nemají žádné poněti o tom, co se děje.

Dnes je nebezpečí spočívající v izraelských a židovských organizacích mnohem větší, než jaké kdy bylo. USA – světová vojenská a ekonomická velmoc – je nucena do nových válek proti nepřátelům Izraele. Jak prohlásil francouzský velvyslanec v Londýně, Izrael – který nazval (citace, která šokovala miliony lidí) „that shitty little country“ (ta zasraná malá země) – je hrozbou pro světový mír. „Proč by měl být svět v nebezpečí třetí světové války kvůli těmto lidem?“¹⁶

Shrnutí:

Židé ovládají enormní sílu a vliv ve Spojených státech. „Židovská lobby“ je rozhodujícím faktorem v americké podpoře Izraele. Faktem zůstává, že žido-sionistické zájmy nejsou totožné s americkými zájmy a často jsou spolu v rozporu.

Tak dlouho, jak „velmi silná“ židovská lobby setrvává zakořeněná, neskončí systematické židovské překrucování současného dění a historie, neskončí žido-sionistická nadvláda nad americkým politickým systémem, sionistický útlak Palestinců, krvavé konflikty mezi Židy a nežidy na Blízkém východě a nepomine ani izraelská hrozba míru.

Poznámky

¹ Citace z *Forward* (New York City), 19. duben 2002, str. 11.

² D. Tutu, „Apartheid in the Holy Land,“ *The Guardian* (Britain), 29. duben 2002.

³ Benjamin Ginsberg, *The Fatal Embrace: Jews and the State* (University of Chicago, 1993), str. 1, 103.

⁴ S. Steinlight, „The Jewish Stake in America’s Changing Demography: Reconsidering a Misguided Immigration Policy,“ *Center for Immigration Studies*, listopad 2001. <http://www.cis.org/articles/2001/back1301.html>

⁵ Seymour Martin Lipset a Earl Raab, *Jews and the New American Scene* (Harvard Univ. Press, 1995), str. 26-27.

⁶ Janine Zacharia, „The Unofficial Ambassadors of the Jewish State,“ *The Jerusalem Post* (Israel), 2. duben, 2000. Znovu otištěno v „Other Voices“, červen 2000, str. OV-4, a příloha k *The Washington Report on Middle East Affairs*.

⁷ M. Medved, „Is Hollywood Too Jewish?“, *Moment*, Vol. 21, No. 4 (1996), str. 37.

⁸ Jonathan Jeremy Goldberg, *Jewish Power: Inside the American Jewish Establishment* (Addison-Wesley, 1996), str. 280, 287-288. Podívejte se také na str. 39-40, 290-291.

⁹ Interview s Larrym Kingem, CNN network, 5. duben, 1996. „Brando Remarks“, *Los Angeles Times*, 8. duben, 1996, str. F4 (OC). Později byl Brando donucen se za svá tvrzení omluvit.

¹⁰ A. Lilienthal, *The Zionist Connection* (New York: Dodd, Mead, 1978), str. 206, 218, 219, 229.

¹¹ From a 1992 lecture, published in: David Cesarani, ed., *The Final Solution: Origins and Implementation* (London and New York: Routledge, 1994), str. 305, 306.

¹² Paula E. Hyman, „New Debate on the Holocaust“, *The New York Times Magazine*, 14. září, 1980, str. 79.

¹³ Norman G. Finkelstein, *The Holocaust Industry* (London, New York: Verso, 2000), str. 130, 138, 139, 149.

¹⁴ *The New York Times*, 27. květen, 1996. Shavit je identifikován jako fejetonista pro *Ha'aretz*, izraelský deník v hebrejštině, z kterého pochází tento článek.

¹⁵ Interview s Moorerem, 24. srpen, 1983. Citace z: Paul Findley, *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel’s Lobby* (Lawrence Hill, 1984 a 1985), str. 161.

¹⁶ D. Davis, „French Envoy to UK: Israel Threatens World Peace“, *Jerusalem Post*, 20. prosinec, 2001. Francouzským ambasadorem je Daniel Bernard.